

تعریف و تمجیدهای کذایی در ورزش

یکی از آفات ورزش در دهه‌های اخیر، گسترش روحیه تعریف و تمجید مسئولان از خود و مجموعه تحت مدیریت می‌باشد. از هر وسیله‌ای استفاده می‌کنند تا به جامعه بقبولانند که آن‌ها کارآترین، لایق‌ترین و سزاوارترین فرد برای اداره امور ورزش و مدیریت آن به‌شمار می‌روند.

در بسیاری از موارد با فراموشی متن برای حاشیه روی خوش نشان داده می‌شود چرا که اعتقاد دارند حاشیه‌ها می‌توانند در منحرف کردن افکار از توجه به متن و درنهایت در محکم کردن پایه‌های مدیریت و سفت کردن پیچ آن‌ها نقش تأثیرگذاری داشته باشند.

عملکردها، تصمیم‌ها و اقدامات مطمئناً با کمبودها و کاستی‌ها همراه می‌باشد ولی از آنجایی‌که برخی از دست‌اندرکاران، خود را تافته جدا بافته می‌دانند و به قدرت، مدیریت و تفکر بالای خود اصرار می‌کنند هرآنچه که بخواهند انجام می‌دهند و تصمیمات‌شان را لازم‌الاجرا می‌دانند. این‌ها دوست دارند در هر محفلی اسم‌شان به نیکی یاد گردد و بادمجان‌های دور بشقاب‌شان خوبی‌هایشان را بگویند و تا می‌توانند در موردشان اغراق بکنند و قصیده‌سرایی نموده و دوران‌شان را موفق‌ترین و فراموش‌نشده‌ترین ایام تلقی نمایند.

این‌گونه نگرش که منجر به صرف انرژی بیشتر برای تعریف و تمجید و تثبیت مدیریت می‌شود برای ورزش آسیب‌هایی می‌زند که جبران خسارت و زیان آن‌ها به کاری سخت و غیرممکن تبدیل می‌گردد.

مولای متقیان علی علیه السلام می‌فرماید: "بدترین و ناپسندترین رفتارهای درست خودستایی است." این‌که فردی از نکات مثبت خود بگوید و تا می‌تواند تعریف و تمجید بکند یعنی خودستایی ولی این روزها دیده می‌شود کسانی که کارنامه سیاه در کارهای اجرایی دارند و در طول دوران مسئولیت، موفقیت‌های چشمگیری به دست نیاورده‌اند چنان به کمک اطرافیان جولان می‌دهند که خود را ناجی ورزش و منجی رشته‌های مختلف از گرداب فلاکت و هلاکت قلمداد می‌نمایند.

برخی‌ها چنان به ستایش‌ها دل می‌بندند که حداقل به آنچه که انجام داده و نتایجی که به دست آورده‌اند فکر نمی‌کنند. می‌نشینند و به چاپلوسی‌ها گوش می‌کنند و برای یکبار هم که شده کلاه خود را قاضی نمی‌کنند که ببینند آیا این درجه از ستایش‌ها با کاری که انجام داده و کارنامه‌ای که بر جای گذاشته‌اند همخوانی دارد؟

متأسفانه این‌گونه رفتار کردن در ورزش و در مدیریت رشته‌های مختلف ورزشی بیشتر به چشم می‌خورد. مسئول هیئتی را که در طول سال ورزشکاران رشته تحت مدیریت‌اش یک نتیجه آبرومند کسب نکرده و پیروزی را در آغوش نکشیده است به لقب امیرکبیر آن رشته مفتخر می‌کنند. هیئتی را که همیشه با حاشیه‌ها دست‌وپنجه نرم کرده عنوان برترین را لایقش می‌دانند و هیئتی که جز ناکامی‌ها و بی‌برنامگی‌ها کار مثبت دیگری انجام نداده لایق و سزاوار ادامه راه و مسیر می‌دانند.

ای کاش مسئولان و دست‌اندرکاران ورزش در همه سطوح در کل کشور به‌جای دمیدن در بوق و کرنا و بزرگ کردن نقاط مثبت و سرپوش گذاشتن بر نقاط منفی و ضعف‌ها و توجیه شکست‌ها و ناکامی‌ها برای مجموعه خود برنامه ارائه نکنند، اهداف را مشخص کرده و از همه برای رسیدن به برنامه‌های بلندمدت و میان‌مدت و کوتاه‌مدت کمک بخواهند و با اعتقاد به شفاف‌سازی با مردم صادق باشند و از ارائه واقعیت‌ها ترسی به دل راه ندهند. انشاءالله.